

[Ministeren for kulturelle anliggender]

at det på et lille område betyder forholds-mæssigt meget, at man sparer.

Jeg skylder fru Ingerlise Koefoed et svar om praktik på arkitektskolerne. Jeg kan sige, at det ligesom forskningsstillingerne afventer den stillingsstruktur, som vi håber at få sat i gang fra 1985.

Hr. Lasse Budtz efterlyste øget indsigt med kulturministerens dispositioner. Jeg vil byde hr. Lasse Budtz hjertelig velkommen i kredsen af folketingsmedlemmer, der stiller spørgsmål til ministeren, som kalder ministeren i samråd, og som gennem udvalgets almindelige del søger at få disse ting uddybet; det synes jeg ville være glimrende, og jeg glæder mig til mange gode debatter i kulturudvalget.

For billedkunstnerne havde jeg forestillet mig følgende forbedringer: for det første den nu ofte omtalte klækkelige forhøjelse af Statens Kunstfond, som både vil betyde, at der kunne uddeles flere arbejdslegater, og at det måske giver flere rejsemuligheder til nogle af disse kunstnere, og at der skulle kunne købes yderligere kunst ind, hvilket jo indirekte støtter kunstnere. For det andet har vi allerede på finansloven i 1984 afsat 300.000 kr. til yngre kunstners udstillingsvirksomhed, hvad der er en specielt målrettet hjælp til dem. Jeg vil allerede nu forudskikke, at der fra dette billedformidlingsudvalg, der har siddet – selv om jeg har udtrykt en vis skepsis over for yderligere penge til formidling, så længe vi ikke har bragt kunstnernes forhold i orden – kunne gives penge til et udstillingsvederlag til billedkunstnerne, således som det allerede praktiseres i nogle kommuner i dag. Jeg vil ikke lægge mig fast på den endelige løsning, da vi ikke har drøftet betænkningen endnu, men jeg kan i hvert fald sige, at jeg kan forestille mig noget i den retning.

Jeg blev spurgt af socialdemokratiets ordfører om, hvorvidt der nu var tale om en ændret målsætning på biblioteksområdet, fordi jeg i redegørelsen konstaterede, at der ikke er obligatorier for andet end bøger. Det er en ganske klar og nøgtern konstatering efter bibliotekslovens vedtagelse og ikke noget som helst andet. Jeg forestiller mig ikke, at der skal opkræves gebyrer, heller ikke for lån af plader eller bånd. Jeg har tidligere nævnt, at man, hvis man ville ind på de nye medier, video og alt muligt andet, nok måtte til at overveje, om også dette kunne ske vederlags-

frit, fordi det er så store investeringer, at det måske engang kan føre til, at man bryder gratisprincippet på nogle områder. Men det er ikke en løsning, jeg selv går ind for eller ønsker; jeg siger bare, det ikke er sikkert, at man kan blive ved med at afvise diskussionen, hvis man vil ind på disse meget dyre investeringer, for hvor skal man så skaffe penge til det fra?

Så skylder jeg hr. Kofod-Svendsen et svar på spørgsmålet om videokampagnen fra arbejdsgruppen om børn og kultur. Jeg kan sige, at ca. halvdelen af videoforretningerne pr. 1. maj 1984 er tilmeldt denne kampagne, og det vil sige, at de fremlægger disse lister og foldere rundt omkring. Der er 95 filmtitler ud af 120 mulige, der er gennemgået og klassificeret. Filmliste nr. 2 er netop udsendt, og nr. 3 forventer vi udsendt i slutningen af maj 1984. Der vil i alt blive udgivet 6 filmlister. Den folder, der er blevet trykt, er nu blevet genoptrykt, og den er udsendt i 80.000 eksemplarer til videoforretninger, biblioteker og andre institutioner og skoler. I øvrigt vil vi udarbejde en rapport, når kampagnen er afsluttet.

Baggrunden for kampagnen, vil jeg gentage, er, at vi ønsker at placere ansvaret hos forældrene. Det er forældrenes ansvar, men det er klart, at vi gerne vil stå til rådighed med noget bedre oplysning og gøre opmærksom på problemet; det forsømmer jeg faktisk ikke selv en lejlighed til, når jeg er ude – bl.a. med hr. Poulsgaard – for jeg synes, det er vigtigt at gøre forældrene opmærksom på, at dette problem eksisterer. Meget ofte er børnene jo alene hjemme om eftermiddagen og kan således se alle disse film.

Men jeg vil gerne understrege, at jeg synes, der er stor forskel på at lave et forbud i offentlige lokaler med filmcensur osv., når det drejer sig om biografteater, og så gå ind i folks private hjem og lave forbud om, hvad man må foretage sig inden for hjemmets fire vægge. Jeg synes, der er en væsentlig forskel, og derfor vil jeg være meget tilbageholdende med at hylde denne forbudstanke, som nogle føler sig mere tiltrukket af.

Må jeg endnu en gang forsøgsvis takke ordførerne for den udmærkede deltagelse i debatten; jeg synes, det har været en meget nyttig og meget givende debat – og den har også været lang.